

Šolsko leto 2020/2021, pozdravljeno!

Veliko je bilo teorij in ugibanj, kako bo šola v jeseni sploh potekala. Vsi se držimo ukrepov proti širjenju koronavirusa in maske so postale naš vsakdan, a kljub temu lahko rečemo, da je za nami zelo prijeten mesec. Izkoristili smo topel in sončen september in kar nekaj dni preživeli v naravi. Pester mesec je za sedmošolci, ki so v začetku meseca imeli šolo v naravi v Fiesi, nato pa še tehniški dan Izdelki iz lesa in gozdni organizmi. Učenci devetih razredov smo se odpeljali v Posočje, kjer smo izvedeli veliko o 1. svetovni vojni in soški fronti, osmošolci pa so raziskovali domače Golte. Učenci višjih razredov smo imeli že tudi dva športna dneva, in sicer pohod ter kolesarjenje in športne igre.

Vsem želim uspešno in zdravo šolsko leto!

Zala Paulina Brišnik

Dogaja se ...

ŠOLA V NARAVI – FIESA

V ponedeljek, 7. 9. 2020, smo se učenci sedmega razreda z avtobusom odpeljali v Fieso. Naš cilj je bil dom ČŠOD Breženka, kjer smo se namestili v naše sobe. Najprej nas je vodja doma seznanil s pravili in organizacijo, ki je bila zaradi koronavirusa drugačna, kot bi bila sicer.

Že prvi dan smo lahko uživali v morju, ki je imelo 26 stopinj Celzija. Valovi so bili precej visoki, ker je pihala burja. Popoldne smo spoznavali tudi sredozemske rastline, ki rastejo v neposredni bližini doma.

Po večerji smo imeli nočni pohod v Piran, kjer smo si privoščili sladoled. Okoli devete ure smo se vrnili v dom. Vsi smo se stuširali, se pogovarjali, ob desetih pa smo ugasnili luči. Nekateri so zaspali, nekateri pa ne.

V torek so nas učiteljice zbudile petnajst čez sedem. Ob pol osmih smo šli na sprehod okoli jezera in z nekaj vajami razmigali telo. Sledil je zajtrk, nato pa pospravljanje sob, saj so nam jih vsak dan ocenjevali.

Dopoldne smo bili v Piranu, kjer smo ob razlagi in delovnih listih spoznavali zgodovino mesta. Ustavili smo se na Tartinijevem trgu in dobili tudi nekaj prostega časa.

Po popoldanskem počitku smo na plažo nesli supe, kasneje pa smo veslali tudi s kanujem. V morju in ob obali smo nabrali nekaj morskih živali, kasneje pa o njih izvedeli veliko zanimivega.

Po večerji smo imeli družabne in športne igre. S sošolko sva igrali tudi na ukulele.

V sredo smo imeli orientacijski pohod. Najprej smo dobili navodila, naučili so nas tudi uporabljati kompas in izračunati azimut. Pohod je trajal približno dve uri; bil je poučen, a hkrati tudi zabaven.

Po kosilu smo spet plavali in supali, kasneje pa po skupinah spoznavali jezera, ki ležita ob morju. Delo je zahtevalo veliko sodelovanja in razmišljanja, saj smo želeli učne liste čim bolje rešiti.

Ta dan smo po večerji reševali kviz, kasneje pa igrali košarko. Tokrat smo dekleta igrala proti fantom. Zmagali so fantje, saj so večji in tudi močnejši od nas.

V četrtek smo se po zajtrku odpravili na daljši pohod v Strunjan. Hodili smo približno dve uri, da smo prispeli do solin, kjer smo pogledali krajši film. Pot smo nadaljevali proti Strunjanskemu križu, kjer naj bi se pokazala Marija, ki je rešila mornarje pred

nevihto. Tam smo se slikali in nadaljevali pot do cerkve, kjer smo pojedli malico in se malo spočili.

Po kosilu smo pred domom igrali družabne igre, potem pa odšli do obale, kjer smo uživali v morju, se tunkali in zbijali šale.

Ena skupina je potem šla v Piran v akvarij spoznavat morske prebivalce. Videli smo ogromno rib in meduz, bile pa so tudi živali, ki ne živijo v našem morju. Druga skupina se je medtem naučila, kako pripraviti klapavice, jed, ki ji Primorci rečejo pedoči na buzaro. Nekateri so jih jedli prvič, vsem pa so bile zelo všeč.

Kasneje sta se skupini zamenjali, tako da smo vsi opravili enake aktivnosti.

Večer je minil ob športnih igrah in pakiranju kovčkov.

V petek zjutraj smo po zajtrku smo odšli v Piran, kjer smo se vkrcali na ladjico, s katero smo se peljali do Sečovelj. Tam smo si pogledali desetminutni video posnetek, ki nam je povedal, katere živali so v solinah, katero orodje uporabljajo solinarji in

kako poteka njihovo delo. Kasneje nas je učitelj odpeljal v stavbo, kjer nam je pokazal povečan kristal soli in soli iz drugih držav, ogledali pa smo si tudi maketo solin.

Po prihodu v dom je potekala podelitev priznanj za najuspešnejšo skupino in najbolj urejeno sobo. Sledilo je le še kosilo.

Tedna je bilo na žalost že konec. Najprej smo v avtobus naložili potovalke in se nato namestili na sedeže. Po dolgi vožnji smo prispeli nazaj v Mozirje, kjer so nas pričakali starši.

Kaja Cajner, 7. a

NAJLEPŠI SPOMINI IZ ŠOLE V NARAVI

Matic Kovač: Že drugi teden novega šolskega leta sedmošolci nismo odšli v razrede k pouku, ampak smo se z avtobusom odpeljali v šolo v naravi v Fieso. Bivali smo v CŠOD Breženka Fiesa. Jaz sem bil v sobi še s tremi sošolci. Po nastanitvi so nas vodja doma in učitelji seznanil s hišnim redom in drugimi pravili. Na programu smo imeli veliko različnih aktivnosti: orientacijo, solinarstvo, sprehode ob morju, spoznavanje znamenitosti in značilnosti pokrajine, športne igre ...

Že ob prihodu smo vedeli, da nas čaka čudovit teden – sončen in topel. Prav zaradi ugodnih vremenskih razmer smo lahko odšli tudi na supanje – stoječe veslanje na deski. Učitelj, zaposlen v domu, nam je najprej razdelil supe, vesla in rešilne jopiče. Vse te pripomočke smo odnesli na plažo. Tam nas je seznanil s pravili in tehniko supanja in nam pokazal, kako se namesti reševalni jopič. Najlažje je za dvig na sup na začetku izbrati mirno vodo, ki ima stojno globino. Na sup se povzpemo s kolena na sredino deske. Napravimo nekaj zaveslajev na kolenih. Ko vzpostavimo ravnotežje na kolenih, med počasnim premikanjem supa naprej položimo veslo pred sebe, pravokotno na desko. Poskušamo vstati. Za uspešno supanje je zelo pomembno, da dobimo dobro ravnotežje. Noge držimo v višini ramen, stopala pa so obrnjena rahlo navzven. Pomembno je, da je teža enakomerno porazdeljena na obe nogi. Kolena so rahlo pokrčena. Veslo nam pomaga pri držanju ravnotežja.

Ta dan so bili valovi zelo veliki, zato so imeli kar velike težave pri vzpostavljanju ravnotežju. Sprva smo supali na kolenih, na koncu pa nam je le počasi uspevalo vstati na noge. Pri tem smo se zelo zabavali in uživali v vodi.

Supanje je v zadnjem času zelo priljubljeno. Vesel sem, da sem spoznal ta šport. Bilo mi je zelo všeč in me je navdušilo. Teden šole v naravi je bil zelo zanimiv in poučen. Imeli smo zelo skrbne in prijazne učitelje, ki se jim zahvaljujem za vse. Naklonjeno nam je bilo tudi vreme, tako smo polni energije in novih spoznanj prišli nazaj v domače okolje.

Jure Mikek: Vse se je začelo štiri dni pred šolo v naravi, ko smo pri gibanju za zdravje igrali nogomet. Zaradi reševanja žoge iz avta me je zaneslo in ob udarcu na klop sem si zlomil roko. Takrat me je postalo zelo strah, da ne bom mogel iti v šolo v naravi. Dobil sem mavec, a na srečo je bolečina hitro popustila in v ponedeljek sem se lahko s sošolci odpravil v šolo v naravi.

Kopalk nisem vzел seboj, saj mi je zdravnik priporočil, naj se ne kopam. Jaz pa se nisem mogel upreti velikim valovom. Ker imam dobre prijatelje, so mi posodili kopalke, da sem se lahko skupaj z njimi zabaval v morju. K sreči pa sem imel s seboj zaščitno rokavico za mavec. Malo me je sicer skrbelo, da se bo mavec zmočil, a zaščita je bila zelo dobra, zato je ostal suh, jaz pa sem lahko še naprej užival v vodi.

Matej Trogar: Po kosilu smo se pripravili za kopanje in supanje. Morje je bilo toplo. Nekateri so se supali, nekateri pa tunkali in se zabavali v vodi. Jaz na začetku nisem hotel supati, a sošolec me je spodbudil, zato sem poskusil. Ugotovil sem, da je zelo zabavno supati.

Po večerji pa smo se odpravili na nočni pohod v Piran. Učiteljica naravoslovja nam je povedala nekaj zanimivosti o Piranu. V mestu je veliko sladoledarn, zato smo se šli posladkat. Potem smo iskali sošolčevo denarnico. Ugotovili smo, da mu je eden od sošolcev skrnil denarnico za zabavo, a se je potem izkazalo, da to ni bila ravno zabava. Bilo je že temno, ko smo se vračali v dom Breženka.

Utrujeni in izmučeni smo hitro zaspali. Na nočnem pohodu sem zelo užival. Pa še sladoled je bil zelo dober.

Vita Železnik: V sredo zjutraj smo imeli orientacijski pohod, kjer smo spoznavali zgodovino Pirana. Bilo je zelo zanimivo, saj smo se naučili veliko novega. Ko smo se vrnili, smo imeli kosilo, nato pa malo počitka. V prostem času smo radi malo legli, si spočili, da smo se popoldne lahko podali novim dogodivščinam naproti. Vsi smo se veselili kopanja, zato smo kar skočili v kopalke in se odpravili na plažo. Bilo je zelo toplo in sončno vreme. Ko smo prišli do vode, smo takoj zaplavali v takrat zelo toplo morje, saj smo prejšnji dan tam izmerili okoli 25 °C. S prijatelji smo zaplavali v globjo vodo, kjer se je vse začelo. Najprej smo mirno plavali, kar naenkrat pa je bila moja glava nehote pod vodo. Najprej sem se zelo ustrašila, saj nisem vedela, kaj se je pravzaprav sploh zgodilo. Moram priznati, da mi je skoraj srce ušlo v hlače. Ko pa je bila moja glava spet nad gladino, sem zaslišala smeh sošolcev in sem vedela, da sem bila potunkana. No, potem pa sem se opogumila še jaz in spravila pod vodo še nekaj sošolcev, ki tega sploh niso pričakovali. Najtežje je bilo pod vodo spraviti Jurija, ki je tako močno plaval, da so ga le redki spravili pod vodo. Skratka: bilo je zelo zabavno. Nekaj časa smo se še tunkali, nato pa se je zabava končala, ko je učitelj zaklical, da moramo nazaj v dom. Malo smo se razžalostili, potem pa je eden od sošolcev dejal: »Jutri pa dokončamo!« Vsi smo se nasmejali ter že komaj čakali na naslednji dan. To vodno zabavo bi z veseljem ponovila. Priporočam pa jo vsakemu, ki je željan zabave in druženja s prijatelji. (:

Enej Poličnik: Najbolj se mi je vtisnil v spomin orientacijski pohod. S skupino B, v kateri smo bili Jurij, Ilaria, Tina T., Tina M. in jaz smo se na pot odpravili kot drugi zapovrstjo. Odpravili smo se po hribu navzgor in se ustavili pri prvi postojanki. Ko

smo končali z nalogo, smo morali poiskati ozko pot, po kateri smo se povzpeli do nasada oljk. Ker nismo vedeli, kako se imenuje tovrstni nasad, smo se znašli v težavah, a smo jih kar hitro rešili, saj se nam je za pomoč ponudil prijazen možak. Ko smo napisali odgovor, smo se odpravili po poti naprej. Med potjo smo se še nekajkrat ustavili in reševali naloge. V eni izmed njih smo morali s kompasom izmeriti azimut antene. Imeli smo tudi naloge, pri katerih smo morali izmeriti pH in temperaturo morja ter jezera. Temperaturi jezera in morja sta bili 24 in 26 stopinj Celzija. Ko smo mislili, da smo končali z nalogami, smo se vrnili v dom, a smo kasneje opazili, da nam ena naloga manjka. Hitro smo se vrnili na točko in nalogo rešili. Na koncu tedna smo dobili nagrado za skupino z največ doseženimi točkami. Ta dan bi z veseljem ponovil, saj je bilo zabavno in poučno hkrati.

Maja Magdalena Turkovič: najbolj sem uživala v supanju. S sošolko in prijateljico Kajo sva sup odnesli do plaže. Bil je težji, kot sem pričakovala. Učitelj mi je razložil, kako se prime veslo in mi dal varnostni jopič, da se slučajno ne utopim pri padanju v morje. Bila sem zelo vesela, da bom s Kajo na supu, saj se dobro razumeva. Sup sva potisnili v vodo in odsupali daleč od obale. S supa sva skakali v vodo, delali prevale in se zabavali z drugimi sošolci. Imela sem se odlično!

Jaka Kranjc: V domu Breženka sem si sobo delil s sošolcema Juretom in Andrejem. Upoštevati smo morali priporočila NIJZ-ja. Na hodnikih smo zmeraj morali nositi maske in si razkuževati roke.

Po jutranjem bujenju, osebni higieni in zajtrku smo reševali različne naloge v skupinah. Skupine so bile razdeljene po sobah. Po kosilu smo imeli počitek. Nato smo se odpravili plavat v morje. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se zabijali v največje valove, saj je bil občutek, ko me je zalil val, zelo adrenalinski. Že kar prvi dan je mojega prijatelja Roka in mene opekla meduza. Zelo me je peklo. Ob prihodu iz vode sem ugotovil, da imajo tudi drugi sošolci ureznine, saj so nas valovi zabijali v večje kamne.

Po kopanju smo se v sobah preoblekli in odšli novim dogodivščinam naproti (beri: reševanju zastavljenih nalog).

Tina Marolt: V sredo, 9. septembra, smo dopoldne odšli v Pirana. Najprej smo se ustavili pri cerkvi sv. Jurija. Na vrhu zvonika je kip nadangela Mihaela. Izvedeli smo, da vedno kadar piha veter, kaže smer, od koder piha.

Nato smo odšli navzdol po ozkih ulicah do morja, kjer sta svetilnik in cerkev sv. Marije Zdravja. Stoji na Prešernovem nabrežju. Zaradi strahotne kuge so cerkev poimenovali v cerkev svete Marije Zdravja. Cerkev se mi zdi zelo zanimiva.

Nadaljevali smo pot in prišli do Prvomajskega trga. V preteklosti je veljal za glavni trg. Na sredini trga je kamnit zbiralnik vode oz. deževnice, ki je bil zgrajen po hudi suši v 18. stoletju. V ta zbiralnik so bili speljani žlebovi s streh hiš, ki so bile v okolici. Prečiščeno vodo so črpali z ročno črpalko.

Na koncu smo prispeli do Tartinijevega trga, ki je dobil ime po slavnem violinistu Giuseppeju Tartiniju. Tam smo poslušali navodila in se po skupinah odpravili po Piranu. V skupini sem bila z Ilario, Tino T., Niko, Enejem in Jurijem. Bili smo skupina B. Naša naloga je bila, da smo po navodilih sami poiskali pomembnejše stavbe v Piranu.

Ker sem bila vodja skupine, sem tudi pisala in brala navodila. Med branjem navodil smo hitro hodili in se zraven pogovarjali, zato sem nekatera navodila površno prebrala in posledica je bila, da smo se vmes tudi nekajkrat izgubili. Zaradi tega smo se tudi nekajkrat skregali. Na srečo sta Enej in Jurij že bila v Piranu, zato sta nas vodila po poteh, ki so se jima zdele znane. Čeprav je bilo vroče, me je kar zmrazilo, ko smo se zgubili. Vesela sem bila, ko smo bili ponovno na znani poti.

Ko smo spet prišli na Tartinijev trg, smo imeli malico, nato pa še približno pol ure, da smo naloge dokončali. Med reševanjem smo se spet sporekli zaradi odgovorov. Kljub temu smo imeli veliko točk. Nato smo imeli še nekaj časa za sladoled.

Ana Venek: V petek po zajtrku smo si pospravili sobe in vso prtljago odnesli iz sob. Ko smo se vsi učenci zbrali pred domom, smo se peš odpravili do Pirana in tam odšli na ladjico.

Po približno 20 minutah vožnje smo prispeli do Sečoveljskih solin. Najprej smo si ogledali kratek film o tem, kako pridelujejo sol ter o živalih in rastlinah, ki se tam nahajajo. Nato smo vsi skupaj odšli na streho objekta, s katerega smo si lahko ogledali celotne soline ter ogromne bazene, napolnjene z morskovo vodo. Ko voda izhlapi, ostane v bazenih bela snov - sol. Solinarji s posebnim orodjem spravljajo sol v velike kupe. Ta postopek imenujejo žetev soli.

Po razlagi o solinah smo si ogledali še muzej in spoznali, kako so pridobivali sol v preteklosti. Sol namreč še danes pridobivajo na enak način kot pred več kot sto leti. Takrat so solinarske družine celo poletje živele v hiškah pri solinah, saj so vsak dan delali tam. Videli smo tudi, v kaj so bili obuti. To so bili posebni natikači z lesenim podplatom. Ogledali smo si tudi pripomočke za žetev, najbolj izmed vsega pa se mi je vtisnil v spomin voz za odvažanje soli. Za ta voz imajo zgrajene tudi tirnice. Ogledali smo si tudi načrt solin, solnih bazenov in vseh stavb, ki se tam nahajajo, in primere soli iz različnih držav.

Ko smo končali z ogledom, smo bili že pošteno lačni, zato smo pojedli malico, ki smo jo imeli zraven. Od vse te soli se mi je moja sirova štručka zdela precej slana. Vsi smo se odpravili na ladjico in odpluli nazaj do Pirana.

V solinah sem bila prvič in bilo mi je zelo zanimivo, saj pred obiskom solin nisem vedela in tudi ne razmišljala o tem, kako težavno je delo v solinah in koliko truda je potrebno, da dobimo sol.

POHOD NA MENINO PLANINO

V sredo, 9. 9. 2020, smo se učenci osmih razredov odpravili proti Menini. Z nasmeški na obrazih smo se ob 8.15 zbrali pred športno dvorano. Z veliko dobre volje smo se odpravili na pot. Do parkirišča nas je pripeljal avtobus. Že sama vožnja je bila zelo zabavna, saj nas je na ozki cesti postalo kar malo strah. Po dvajsetih minutah vožnje smo prispeli do parkirišča. Na rame smo si optali nahrbtnike in se odpravili dogodivščinam na proti.

Med hojo smo se pogovarjali, se smejali in pozorno hodili po poti, saj je bila ta zelo strma in spolzka. Po približno dveh urah smo prispeli na vrh. Čeprav nas je hoja izmučila, se je ob pogledu na fantastičen razgled vse poplačalo. Na vrhu smo malicali, igrali nogomet in se fotografirali. Hoja nazaj ni bila težka, saj smo tokrat hodili navzdol, smo pa morali paziti na ovire pod nogami. Ko smo prispeli na parkirišče, smo bili vsi zelo veseli, saj smo vedeli, da nas proti domu čaka vožnja. Med vožnjo smo prepevali, ob 14.15 pa prispeli nazaj pred šolo. Tako se je zaključila še ena osnovnošolska dogodivščina in še en prečudovit dan.

Tjaša Veber, 8. a

POHOD NA GOLTE

Prvi športni dan smo devetošolci obeležili s pohodom na Golte. Izvedli smo ga 9. septembra v lepem sončnem vremenu.

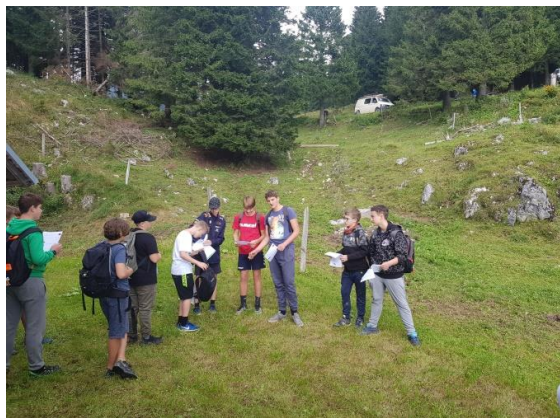
Pred šolo smo se zbrali ob 8. uri, vzeli malico in se podali na pot. Pot nas je vodila mimo knjižnice in vrtnarije Skornšek, pod pokopališčem po stranski cesti vse do gostilne Vid, kjer smo imeli krajši postanek. Za gostilno smo zavili desno in pot nadaljevali po gozdu do Jeršetove kmetije. Po dobro markirani in označeni poti smo iz gozda prišli pri kmetiji Kugler. Naš naslednji postanek je bil pri studentu s pitno vodo, kjer smo si napolnili plastenke in odšli naprej do kmetije Keber. Vzpeli smo se strmo po travniku navzgor in prišli do Planice, kjer je izhodiščna točka za jadralne padalce. Na žalost nismo videli nobenega padalca, imeli pa smo čudovit pogled na našo prelepo dolino. Pot smo nadaljevali po asfaltni cesti do Planinske ravne, kjer smo zavili v gozd. Pot skozi gozd se je vzpenjala do manjšega razpotja, kjer smo zavili desno po položni poti do Mozirske kočice, kjer je bil naš cilj. Tam smo pomalicali in se malo pozabavali. Po okrepčilu smo se počasi po isti poti vrnili do gostilne Vid. Tam je bil naš zadnji postanek, preden smo se pri vrtnariji Skornšek podali vsak v svojo smer.

Preživeli smo prečudovit dan in bilo bi ga škoda zapraviti za sedenje v šolskih klopeh.

Lana Steblovni, 9. a

NARAVOSLOVNI DAN NA GOLTEH

Osmošolci smo se v četrtek, 10. 9. 2020, s šolskim avtobusom odpeljali na Golte. Ko smo prispeli, smo se razdelili v dve skupini. V a-razredu smo se najprej posvetili rastlinam in živalim v okolici, b-razred pa si je ogledal jamo. Z učiteljem Blažem smo iskali rastline in živali, jim s pomočjo določevalnih ključev določili vrsto in podatke zabeležili v preglednico. Pri tem delu smo se zelo zabavali, smo se pa tudi veliko naučili. Čas je minil kot za šalo in na vrsti je bila malica.

Po malici je bil na vrsti ogled jame. Vsi na trnih smo sledili vodičkama, ki sta nas peljali do bližnje jame. Nadeli smo si čelade in previdno vstopili v jamo. Prijazna vodička nam je najprej povedala nekaj o kraških pojavih na Golteh. Ko smo že mislili, da je to to, nas je vodička presenetila z dejstvom, da se bo potrebno po kolenih splaziti skozi ozek in nizek prehod, kjer nas čaka še en prostor. Zadržano, ampak vseeno navdušeno, smo zlezli v dvorano, se malo pogovorili in odšli ven. V jami nas je presenetila ogromna količina komarjev. Vodička nas je pomirila, da nas ne bodo pikali, saj so bili samčki.

S tem je bilo našega naravoslovnega dneva konec in smo se z lepimi doživetji v spominu vrnili nazaj v Mozirje.

Ajda Oblak, 8. a

SOŠKA FRONTA IN 1. SVETOVNA VOJNA

V četrtek, 10. 9. 2020, smo imeli učenci devetih razredov naravoslovni dan z naslovom Soška fronta in 1. svetovna vojna. Odpeljali smo se v Kobariški muzej, med potjo pa smo videli veliko znamenitosti Posočja.

Ob 7.30 smo pred Športno dvorano Mozirje veseli in polni energije, z upoštevanjem vseh ukrepov proti širjenju koronavirusa, zasedli naša mesta na avtobusu in se odpeljali proti Posočju. Prvi postanek smo imeli pri Divjem jezeru, ki se nahaja približno 2 kilometra južno od Idrije. Je kraško sifonsko jezero, leži pa pod stometrskimi prepadnimi stenami.

Jezero je globoko tudi do 160 metrov, iz njega pa odteka reka Jezernica, ki je najkrajša površinsko tekoča reka v Sloveniji in se po 55 metrih zliva v reko Idrijco. Divje jezero je zavarovano kot naravni spomenik, od leta 1972 pa je prvi slovenski muzej v naravi.

Pot smo nadaljevali proti Idriji, ki je poznana po rudniku živega srebra. Ta je drugi največji na svetu te vrste in je umeščen na UNESCOV seznam svetovne dediščine. Seveda pa vsi poznamo tudi idrijsko čipko in idrijske žlikrofe.

Pot do Kobarida nas je potem vodila mimo Mosta na Soči, kjer smo že lahko občudovali smaragdno zeleno Sočo, nato pa skozi Tolmin do našega glavnega cilja, Kobariškega muzeja. Tja smo prispeli ob 11.15.

Kobariški muzej ponuja obiskovalcem najbolj obsežno pripoved o soški fronti, gorskem bojevanju v Julijskih Alpah in 12. soški bitki. Muzej je prejemnik mnogih nagrad, med drugim je leta 1993 prejel Muzejsko nagrado Sveta Evrope. Že vhodna veža nas je uvedla v razstavo z zemljevidi, ki prikazujejo evropska bojišča v 1. svetovni vojni. Nato smo odšli v prvo nadstropje v Kobariške sobe, ki predstavljajo tisočletja burno zgodovino Kobarida. Zbirka, posvečena soški fronti, vključuje Krnsko sobo, Belo sobo, Sobo zaledja in Črno sobo. V Krnski sobi je predstavljen začetek spopadov ob Soči po vstopu Italije v vojno, 24. maja 1915. Bela soba govori o trpljenju vojakov v gorah v 29 mesecih bojevanja. Nihče med njimi si pred odhodom na bojišče ni predstavljal, kaj jih tam čaka. Težkemu okolju so se pridružile še zime s pet, šest in več metri snega. Soba zaledja prikazuje zaledje soške fronte, množice vojakov in delavcev. Vojna je zahtevala vse več utrjenih položajev, cest, vodovodov, žičnic, bolnišnic, delavnic, pokopališč ... Črna soba pa govori o smrti. V njej so spominske plošče padlim vojakom, slika vrat zloglasnega italijanskega vojaškega zapora, skulptura vojaka, ki žaluje za padlim tovarišem, ter fotografije strahot vojne, ki so se v teh gorah dogajale več kot dve leti. Nato smo odšli še v drugo nadstropje, kjer je upodobljena kaverna, umetna jama, navadno vdolbena v skalnat teren, za zaščito pred napadi, in poslušali pismo enega izmed vojakov družini.

Z ogledom smo zaključili ob 12.30 in odšli do italijanske kostnice nad Kobaridom pri cerkvi Svetega Antona, ki so jo postavili padlim italijanskim vojakom v 1. svetovni vojni na tem območju. Kostnica je oblikovana v obliki osemkotnika, v katerem so v

dveh krogih nameščene niše z imeni in priimki, v njih pa so pokopani ostanki 7014 italijanskih vojakov.

Po ogledu kostnice smo se odpeljali proti Bovcu. Med potjo smo občudovali slap Boka, ki je visok kar 106 metrov, v Bovcu pa smo se ustavili pri trdnjavi Kluže, ki je bila pomembna tako v časih Napoleona kot v časih 1. svetovne vojne.

Zatem smo se odpeljali do Loga pod Mangartom, ki sta ga prizadela dva huda potresa (1998 in 2004), leta 2000 pa zemeljski plaz, obnovitvena dela pa še vedno potekajo. Iz Loga po Mangartom smo se čez Predel zapeljali v sosednjo Italijo, mimo Rabeljskega jezera, čez Trbiž in v Ratečah nazaj v Slovenijo. Ustavili smo se še v Zelencih. So talni izvir Save Dolinke, v občini Kranjska Gora. Jezero je smaragdno zelene barve in globoko do 2 metra. Zelenci so naravni rezervat in dom mnogim ogroženim živalskim in rastlinskim vrstam.

Po ogledu Zelencev smo se odpravili proti domu. V Mozirje smo prispeli okrog 19. ure, polni vtisov o naravnih lepotah naše Slovenije, a tudi grozotah, ki so jih doživeli naši predniki.

Zala Paulina Brišnik, 9. a

KOLESARJENJE IN ŠPORTNE IGRE – ŠPORTNI DAN

V sredo, 23. 9. 2020, smo učenci sedli na kolesa in se pripeljali do šole. Pred športno dvorano smo se zbrali vsi od 5. do 9. razreda, vendar so se naše poti kmalu razšle. Osmošolci smo se najprej odpeljali do igrišča v Gaju. Tam smo imeli možnost igrati odbojko, nogomet, košarko, badminton, skratka za vsakega se je nekaj našlo. Po športnih igrah je sledilo kolesarjenje. Osmošolci smo se peljali do kampa Menina. Med potjo je bilo vzdušje živahno in veselo. Presenetili so nas roji mušic, vendar vzdušja še zdaleč niso pokvarili. Ko smo pripeljali do kampa, je sledila malica. Prav vse je zabaval pogled na zbegane račke, ki so racale sem ter tja in iskale drobtinice kruha za pod zob. Sledilo je kolesarjenje nazaj do šole.

Nekateri učenci so imeli športne igre tudi na drugih igriščih, tako da se med sabo nismo srečevali. Sedmošolci so bili med najbolj vnetimi kolesarji, saj so prevozili kar 27 kilometrov, kljub temu da so se ustavili na igrišču ob kampu Menina, kjer so igrali košarko in nogomet.

Športni dan se je odvijal na dan, ko smo v Sloveniji praznovali 1. državni praznik – dan športa. Nedvomno je bil to eden izmed najboljših športnih dni in vsi se že veselimo vseh prihodnjih.

Matic Irman K.

Ajda Oblak, 8. a

IZDELKI IZ LESA IN GOZDNI ORGANIZMI - NARAVOSLOVNI DAN

V ponedeljek, 21.9., smo imeli sedmošolci naravoslovni dan, na katerem smo gobarili in izdelovali izdelke iz lesa.

Na Brdcah sta nas pričakala dva gozdarja, ki sta nam povedala nekaj zanimivosti o gozdu in gobah. Razdelili smo se v štiri skupine. Prvi dve skupini sta odšli po eni poti, drugi dve pa po drugi do glavne točke v gozdu. Med potjo smo nabirali gobe. Če smo našli kakšno gobo, ki je nismo poznali, smo jo lahko pokazali gobarju, ki nam je povedal, kako se goba imenuje in kakšne so njene značilnosti. Ko smo prišli do glavne točke v gozdu, smo poslušali predavanje o gobah, nato pa reševali delovne liste.

Nato smo odšli nazaj do šole, kjer smo nadaljevali pouk pri učitelju tehnike.

Naravoslovni dan se mi je zdel zelo zanimiv in poučen, saj smo izvedeli veliko novega o gobah in gozdu. Všeč mi je bilo tudi, da smo dopoldan preživeli v naravi.

Matic Irman K.

Tina Marolt, 7a

Karantena –volja zlato priznanje

DRŽAVNO SREČANJE MLADIH RAZISKOVALCEV

Zaradi COVIDA-19 je v zelo spremenjenem šolskem letu 2019/2020 odpadlo kar nekaj različnih tekmovanj. Tudi mladi raziskovalci smo zaradi znanih okoliščin do sklepnega dejanja prišli veliko kasneje, kot je bilo sprva predvideno.

54. državno srečanje mladih raziskovalcev Slovenije je bilo najprej večkrat prestavljeno, na koncu pa je prišlo do odločitve, da bo srečanje izvedeno po poletnih počitnicah, v mesecu septembru, torej že v novem šolskem letu.

Naloge na državnem nivoju so recenzenti ocenjevali v dveh krogih. V prvem je bila ocenjena naloga sama, raziskovalce, ki so se iz prvega kroga uvrstili v drugega, pa je čakal še ustni zagovor njihovih nalog. Ta je letos potekal na Fakulteti za naravoslovje in matematiko Univerze v Mariboru, in sicer 14. in 15. septembra 2020. Med uvrščenimi v drugi krog sva bila tudi devetošolec Ali Ernecl in Gašper Repše, ki letošnje šolsko leto že obiskuje 1. letnik Tehniške gimnazije Lava.

Že med počitnicami, v mesecu avgustu, sva se z Gašperjem nekajkrat dobila ter ponovila in »izpilila« najino javno predstavitev naloge. Ampak življenje nas velikokrat preseneti in tako je bilo tudi najinih 48 ur pred odhodom na zagovor v Maribor zelo stresnih.

V nedeljo je namreč prijatelj in soavtor naloge Gašper izvedel, da mora zaradi okužbe v svojem razredu v 10-dnevno karanteno. Takoj sva začela razmišljati o nadomestnih rešitvah: zagovor obeh preko videokonference, kombiniran zagovor, jaz v dvorani v živo, Gašper preko računalnika od doma ali ... Najina mentorica je po elektronski pošti organizatorjem javila za zaplet, a prvi odgovor je bil, da predstavitev naloge lahko avtorji izvajajo le v živo ali pa odstopijo od tekmovanja.

organizatorjem javila za zaplet, a prvi odgovor je bil, da predstavitev naloge lahko avtorji izvajajo le v živo ali pa odstopijo od tekmovanja.

V ponedeljek zjutraj so izjavo omilili, da glede na izredne razmere dovolijo video konferenco, za katero pa kot organizatorji ne prevzemajo odgovornosti. Do zagovora naju je ločilo le še 24 ur. Nekaj, na kar sva se pripravljala vse šolsko leto, je bilo potrebno v zadnjih 24 urah prilagoditi novim okoliščinam. Ker sva oba borca, se nihče od naju ni bil pripravljen

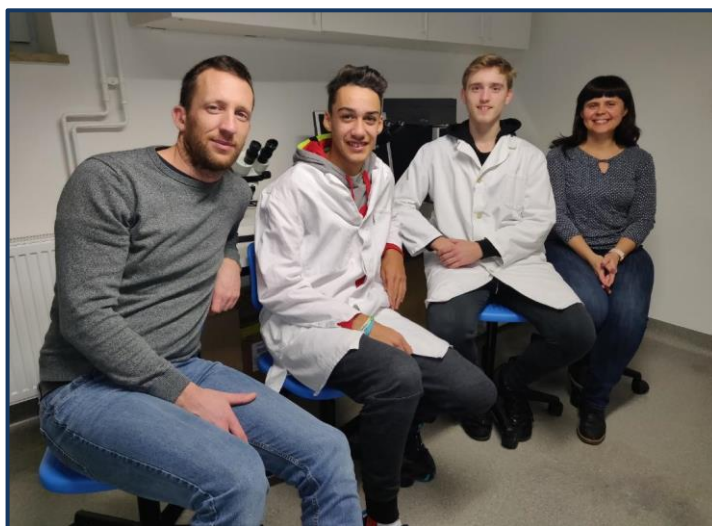
predati. Še popoldan pred zagovorom sva preko ZOOMA vadila zagovor najine naloge preko nove elektronske možnosti, ki smo jo učenci v spomladanskih mesecih vzeli za svojo. Za vsak slučaj sem se začel učiti še Gašperjev del. Gašperjev oče je dan pred najinim zagovorom na fakulteti v Mariboru celo preveril kakovost spletnih povezav ter signala in možnosti izvedbe predstavitve s pomočjo tehnike. Vedel sem, da sam ne morem vplivati na tehnične težave (kakovost signala, možne prekinitve). Ker se predstavitev naloge pred komisijo ter odgovarjanje na njihova vprašanja točkuje, sva se z Gašperjem na koncu odločila, da jaz sam prevzamem 10-minutno javno predstavitev naloge, Gašper pa bo le-to spremljal preko videokonference in nato odgovarjal na vprašanja recenzentov oziroma komisije.

V torek, 15. 9. 2020, okoli 7. ure zjutraj sva se z mentorico Tinkaro Verbuč Rosenstein v Velenju usedla na avtobus, ki je v Maribor popeljal vse, v drugi krog uvrščene mlade raziskovalce in njihove mentorje iz Šaleške in Savinjske dolina. Po prihodu v Maribor je sledilo najavljanje, razporeditev po predavalnicah ter kratek preizkus tehnike. Na vsakem področju se je v drugi krog uvrstilo po 6 nalog, le na najinem področju tehnike oziroma t. i. področju »drugo« se je v drugi krog uvrstilo kar 12 nalog, za kar so nam dodelili največjo predavalnico t. i. amfiteater. Po opravljenih zagovorih je sledil odmor za kosilo in nato podelitev priznanj.

Z veseljem lahko povem, da sva z Gašperjem osvojila zlato priznanje in 1. mesto v državi ter da je bila najina naloga označena kot najboljša. Zaradi situacije, v kateri sva se znašla, sva spoznala tudi, da v življenju ne smeš nikoli obupati in DA KJER JE VOLJA, JE VEDNO TUDI POT.

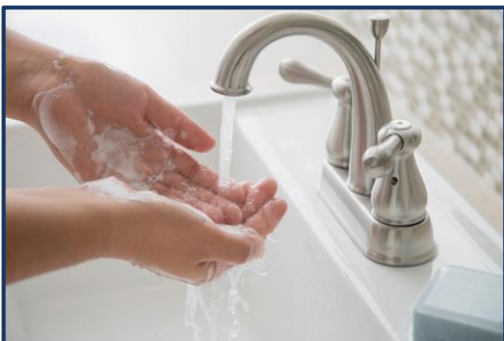
Da sva nalogo uspešno pripravila, jo spisala, izrisala vse grafe in oblikovala tabele ter pridobila rezultate, ki so zaradi svojega obsega pomembni tudi za širšo javnost, sva se morala dobro organizirati. Oba sva športnika in oba imava še veliko drugih dejavnosti. Samo v delo na terenu in v laboratoriju sva vložila okoli 100 ur dela. Delala sva tudi med božično-novoletnimi počitnicami, v Velenju pa sva v laboratoriju preživela tudi veliko

vikendov. Na koncu sva vzorce v laboratoriju analizirala ter preštevala tudi med tednom, ko sva prišla s treninga in naredila vso nalogo, torej med 19. in 21. uro. Za ves vložen trud in opravljeno delo nama ni žal, saj sva med nastajanjem naloge pridobila dragocene izkušnje, ki nama bodo v bodoče še kako koristile. **Brez podpore domačih ter obeh mentorjev pa vsekakor ne bi šlo, za kar sva vsem zelo hvaležna.**

Prepričan sem, da se najine naloge z naslovom »Ali si osnovnošolci znajo umivati roke?« še spomnite. Z njo sva ugotovila, da je umivanje rok ena tistih higienskih navad, ki se je naučimo že kot malčki, zahteva minimalno učenje in ne zahteva posebne opreme. A zavedanje, kaj vse lahko s pravilnim umivanjem rok preprečimo, je še vedno premajhno. Najbolj presenečena sva nad ugotovitvijo, da si le 40 % učencev roke umije, ko pridejo domov iz šole. Ali pa, da si mnogi roke umijejo po jedi, ko vidijo, da so umazane, mastne in jih to moti, ne umijejo pa si jih, preden sedejo k mizi. A očitno si večina umazanijo predstavlja le kot nekaj, kar je na naših rokah vidno, pozabimo pa na vse bakterije in viruse, ki so našim očem nevidni. Ne trdiva, da si učenci rok ne umivajo, ampak si jih bolj zmočijo oz. splahnejo, kot pa pravilno umijejo.

Zapomnite si – priporočen čas umivanja rok je 20–40 sekund, to pa je toliko, kot če bi si med umivanjem rok 2x zamrmrali pesmico **Vse najboljše**. Šele naloga nama je odprla oči, kako zelo pomembno je umivanje rok v času, ko se spopadamo s Covidom-19, z gripo in njima podobnimi nalezljivimi boleznimi. Med raziskovalnim delom sva ugotovila, da številni predmeti, ki jih nosimo v žepu, z umivanjem rok nimajo nič skupnega, pa so lahko eni glavnih prenašalcev bolezni, kot na primer mobilni telefoni. Vsepovsod so z nami, s svojimi prsti nenehno drsimo po njih. Kolikokrat na dan pa umijemo njihov ekran, na katerem lahko določeni virusi preživijo tudi po več ur ali dni? Dovolj je, da se telefona dotaknete s prstom, nato primete kljuko učilnice, ki jo za vami prime še drugi učenec in tako naprej, potem pa zbolijo skoraj cel razred. Vendar pa učenci v glavnem ne razmišljamo tako.

Naj zato na koncu še enkrat poudarim: »Ko govorimo o higienskih ukrepih v boju proti širjenju številnih nalezljivih bolezni, tudi koronavirusa, je umivanje rok najosnovnejši ukrep. Je pomemben postopek, a se nas večina tega premalo zaveda. Roke si je potrebno umivati po pravilnem postopku ter z milom in toplo vodo. Predvsem pa je treba ta preprost postopek tudi uporabljati in ne zgolj poznati teorije.«

Ali Ernecl, 9. a

Pesniško ustvarjanje

CESTA

Hodim po cesti, polni ovinkov,
hodim po cesti, polni vzklikov,
a vendar sem sama na tej cesti.

Za vsakim ovinkom je nov izziv,
s katerim se sama spopadam,
sama sem, ko ga premagam.

Nekega dne mi pride nekdo naproti,
popoln tujec,
ki se ga razveselim.
Pokaže mi, da ni edini,
da sem že ves čas na cesti,
polni tujcev.

Nihče mi ne pomaga,
ves čas sem sama med množico ljudi.
Nihče se ne veseli z mano.

Nekega dne po cesti prikoraka drugačen človek,
v očeh mu vidim,
da ni tujec.
Moj prijatelj je.
Moj prijatelj ni kot tujci,
on z mano premaguje izzive
in se z mano veseli zmag.

Nisem več sama na cesti, polni ovinkov,
polni vzklikov
in polni tujcev.

Z mano je prijatelj,
ki sem ga na cesti iskala,
z mano je prijatelj,
ki mi bo pomagal domov,
z mano je prijatelj,
ki sem ga iskala.
Razume moj svet.

Ajda Oblak, 8. a

Kaj je »in« med mladimi?

TIK TOK IN HARRY POTTER

Verjetno je vsak med nami že slišal za TIK TOK. To je kitajska aplikacija, ki je zamenjala glasbeno aplikacijo Musicly. Sicer se je Tik Tok aplikacija začela uporabljati že leta 2019, letošnje poletje pa začela dobivati neverjetno število uporabnikov. Veliko mladih je tako postalo zelo poznanih. Bistvo Tik Toka je, da si edinstven. Vsak pleše, poje in se snema na drugačen način.

Harry Potter ja zbirka knjig in filmov. Knjige so bile velika uspešnica, ko so izšle, nanje pa nismo pozabili vse do danes. Letošnje leto so se filmi zopet množično začeli predvajati na televiziji. Prav tako pa je veliko mladih poseglo tudi po knjigah. To je v bistvo trend, ki nikoli ne gre v pozabo, včasih samo potihne, čez nekaj let pa spet obnori mlade.

Tudi sama ti priporočam, da si prebereš knjige in si ogledaš filme.

Tjaša Veber, 8. a